

algernon e., Yavuz, Derya, Seda, Halil, Derviş Mustafa, Meral
(5 parçada) umut / hope (in 5 parts)

“Bi akşam bodruma gidelim bence”
“Yaşlı yaşlı eğleniriz sanki”

içimi hearthurt yiyen, gaipten de HoooRT diyen bu sese
tarifsiz bir canlılık barındırdığın içyüzüne
yamukyumuksolukkırmızıçizgine
o uzun yolculuğa da gönüllüyüm

iki şehir arası üst alt
çekilememiş fotoğraf deli(k) bir dil(ek)
bekleyişin nesnesi kelimeler
fotoğrafılık bir çift tersköşe oldu(m).
oh no!
fuck yeah

Where do we gooooooooooooo, where do we go now
Where do we goooooooo, where do we go now
Where do we go, where do we go now Now-now-now-now-now-now-now

Halil: Sen bile beni anlamıyorsun, elin kızı nasıl anlar.

Derviş Mustafa: Bir kere ona elin kızı deme. O senin aşık olduğun insan. Benim seni bilmeme gelince, sen haksızsın bu meselede. Ben onu bilir onu söylerim.

Halil: O gün ben mi ona gel dedim? Eğer beni resmine bakarken yakalamasaydı bugün varlığımın farkında olmayacaktı. Hayır, ben ona aşık değilim. Ben onun resmine aşığım, bir türlü anlatamadım bunu ona. Sen de anlamıyorsun.

Derviş Mustafa: İyi ama resmine bakarken seni yakaladı diye o mu suçlu olacak şimdi. Aşık olmasaydın onun resmine. Madem ki şimdi o senin kendisine aşık olduğunu biliyor ve de bu sevgiyi seninle paylaşmak istiyor o halde bu aşkını onunla bölüşmeye mecbursun.

Halil: Ona ait olmayan bir şeyi nasıl onunla paylaşırım. Aşkım yalnız bana, kendime ait bir şey.

Derviş Mustafa: Yanlış konuşuyorsun. Doğru değil söylediklerin. Bundan ötesi kendini düşünmüşlük olur. Hemen gidip af dilemen lazım o iyi kızdan.

Halil: Ben kimseden af dilemem.

Derviş Mustafa: Orası senin bileceğin iş. Ama aşkına karşılık verdi diye ona bu şekilde davranamazsın. Ben Derviş Mustafa, benden çok üstün arkadaşına yakıştıramam bu hareketi.

Kendisine hediye edilen resmin artık duvarda asılı olmadığı Meral'in evine geri dönen Halil, Meral'in resmi yerine duvarda iz kalan boşlukta şu satırları bulur...

İnsanların gerçekten aşık olamayacaklarını sanırdım. Senin resmime karşı tutkun bütün inançlarımı yıktı. Ben de sana aşık oldum. Senin sevginin büyüklüğünün karşısında yapabileceğim tek şey buydu. Belki resmimin arkasında ben yaşıyordum, sen beni görmeye çalışmadın. Ama sen istesen de istemesen de ben varım Halil, resmin aslı benim ve ben de seni seviyorum. Aşkta yalnız ve cesur olmayı sen öğrettin bana. Bundan sonra ben de senin kadar büyük olmaya çalışacağım.

Proposed is a photographic misconduct, taking its cue from the hipstamatic souvenirs of an erratic infatuation. It is about making a ghost image – the *that-has-never-seen* moment of a chance encounter. A lingering loss, an exquisite pain. Made within discursive abracadabra, it welcomes everything that the virtual, impersonal, and institutional makes light of.

Staring into the sun, I close my eyes facing the oblivion of vision. In anticipation of a discoloured and disfigured red hyphen, I enjoy a pair of turquoise blue aberrations. Astigmatic and tattooed with hope; one is a wreck of blackbluenights, the other is a mess of flashing lights. in-and-out-of sync, adjacent but not touching, their spatiotemporal proximity plagues the photogenic present. An equidistant gap of two latent beloveds, *Untitled (make-believe sailors)*, is a prickly wound.

This is not a photograph. Neither just an image scribbled, nor a just image scripted. Only imaged, imagined. It is a variously receiving surface; denatured, reanimated, translated, and given away.

algernon e.

*** Below text is a decryption responding to the artist's request from me to re-animate freely his thoughts and ideas embedded in a sound record. The decryption typed with anything goes attitude and without a promise of conceptual, is purely taking the advantage of this given opportunity to express a single hurt of being exposed to receive sweet little cues from the artist, a single hurt of mine. Our pain is not the same pain yet it is a call for action. Where do we go now?

(Imagine continuously şırrrrrrr --- fışfıfıfıfıfıfıfıfıfı --- fıssssss as background noise.)

Proposed as a photographic misconduct taking its cue from dipsomaniac *souvenirs* of an erotic unsaturation, it is about making ghost image that has never seen moment of chance encounter, an exquisite pain.

Exclusively lost like elaine benes, a pain in the ass of society made up within discursive abracadabra, it welcomes everything that the virtual, impersonal, and suspiciously makes the lights off.

Starring into the sun, I close my eyes, seeing people putting facemasks for the oblivion of vision.

In anticipation of a discolored and disfigured red hyphen, I enjoyed a pair of three squaremeter blue aborations astigmatic and tattooed with hope, one is a rack of black blue nights, the other is a mess of flashing lights in and out of sin at Cape Jason.

No I am not touching it but there is a special temporal proximity plane presents photogenic present in an equal distance gap of two latent blueweeds, untitled, made by blue sailors freakly abandoned.

This is not a photograph neither just an image scribbled nor a just image scripted, only image imagined.

It is continously-receiving surface, re-natured, re-animated, translated and given away.

*** Below text is a decryption responding to the artist's request from me to re-animate freely his thoughts and ideas embedded in a sound record. The decryption typed with anything goes attitude and without a promise of conceptual, is purely taking the advantage of this given opportunity to express a single hurt of being exposed to receive sweet little cues from the artist, a single hurt of mine. Our pain is not the same pain yet it is a call for action. Where do we go now?

(Arkadadönüpduran şırrrrrrr --- fışfıfıfıfıfıfıfıfı --- fısssssssesi duyduğunuzu hayal edin.)

Erotik tatminsizliğin ayyaş hatıralarından el alan fotografik bir hata olarak düşünülen bu şey, asla ve katiyen rastlantısal bir an, kesif ve dinmeyen bir acı tatmamış hayalet imgesini yaratmak ister. elaine benes gibi kendine has bir şekilde ortadan kayboluveren, insicamsız bir abrakadabrayla var olan toplumun bu başbelası, vehmedilen, insan-dışı ve kuşku yaratarak bir anda ışıkları söndüren her şeyi bağrına basar.

Güneşi seyrederek gözlerimi kapıyorum, görüntü unutulmaya yüz tutsun diye yüzüne maskeler takan insanlar görüyorum.

Renksiz ve biçimi bozulmuş kırmızı bir çizgiye kendimi hazırlarken, üç metrekarelik mavi, astigmatik ve umudu kendine mühürlemiş bir çift görüntü bozukluğuyla eğleniyorum. Biri, lacivert bir gecenin rengine bürünmüş bir kaya, diğeri ise Yason Burnu kilisesinde günaha bata-çıkacak-şimşek-keşmekeşi.

Hayır, hayır ona dokunmasam da mavi denizcilerin ardına bakmadan terk ettiği, isimsiz, cisimsiz, iki engerek otunun arasındaki mesafeye eş bir mesafede fotojenik bir varoluşu var eden uzayzamansal bir yakınlık düzlemi var yine de.

Bu ne bir fotoğraf, ne çalakalem çizilmiş bir suret ne de kağıda dökülmüş bir imge. Bu, yalnızca hayal edilmiş bir hayal. Mütemadiyen yüz(ey) bulan, yeniden doğan, yeniden canlanan, dilde dönüşen ve elden kaçırılan bir hayal.

**** yukarıdaki metin yeni buluntularla karşılaşmaya hevesli bir yitimle eksilerek çevrilmiştir. Gadre uğramışların yiten hevesleri kadar eksiktir.
çeviren: seda özdil